

LUPI
TRACTATUS
DE
PRODUCTIONIBUS
PERSONARUM

LIVRARIA
FERIN
LISBOA

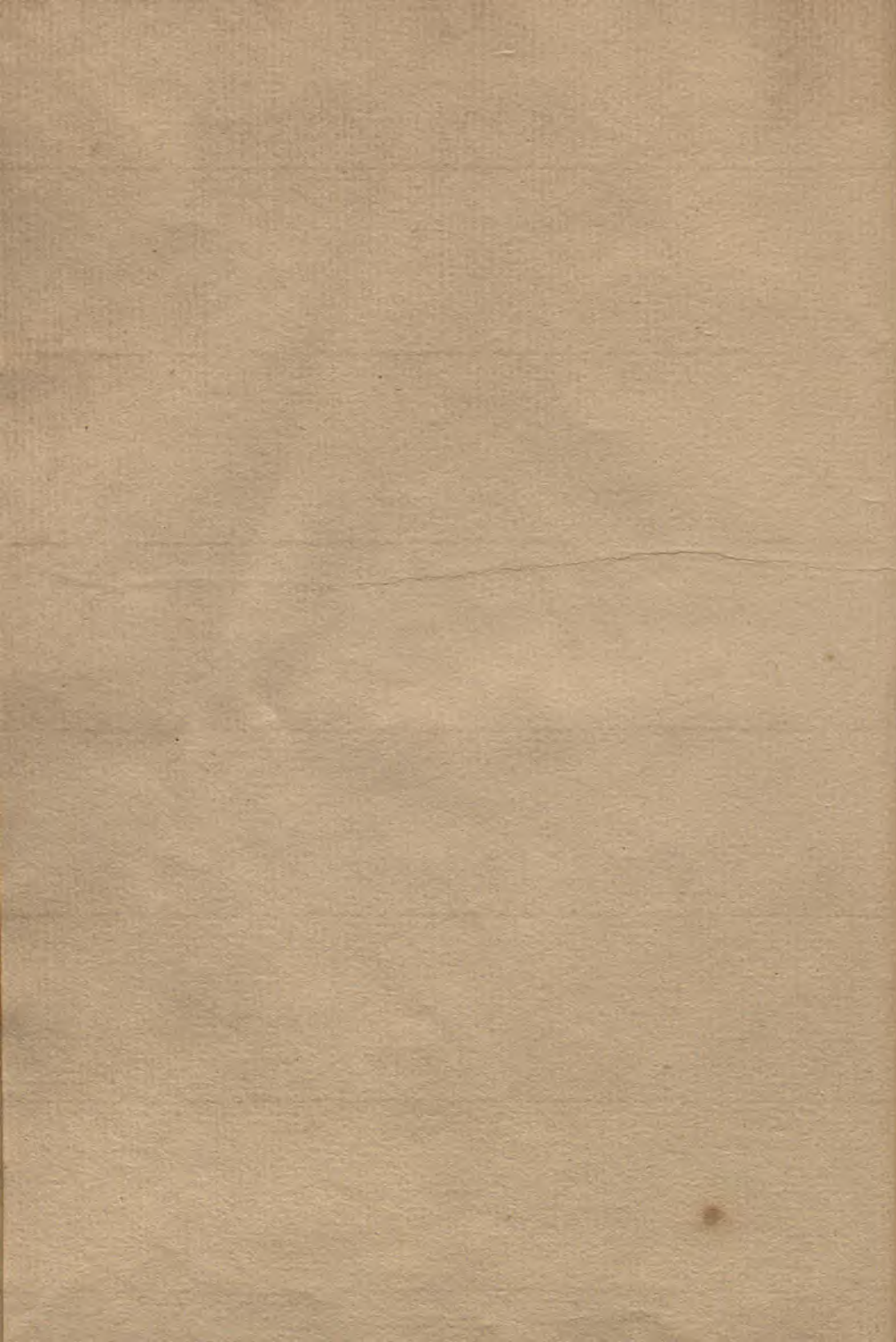
Love
516

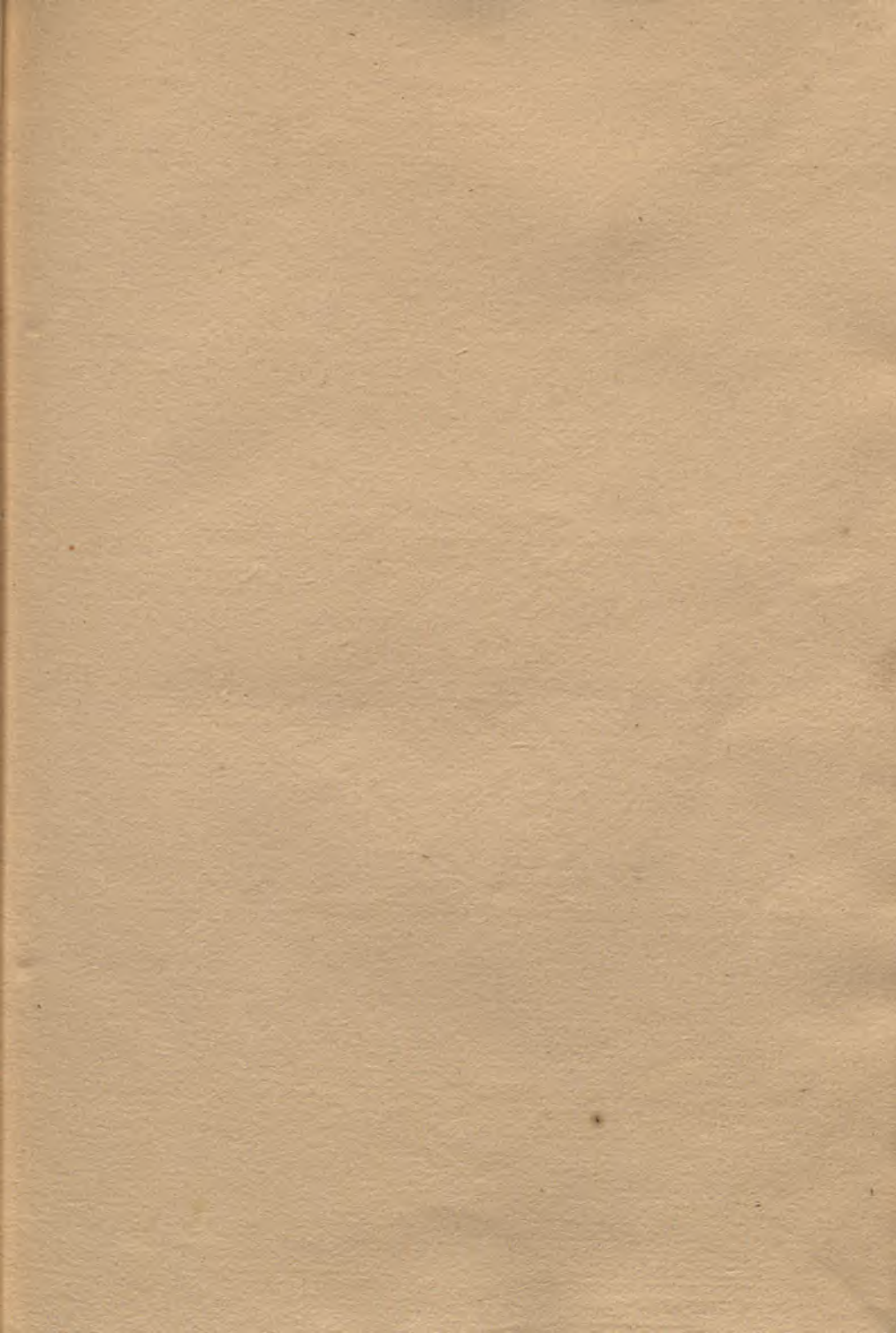
MICROFILMADO
13 OF 97
[Signature]

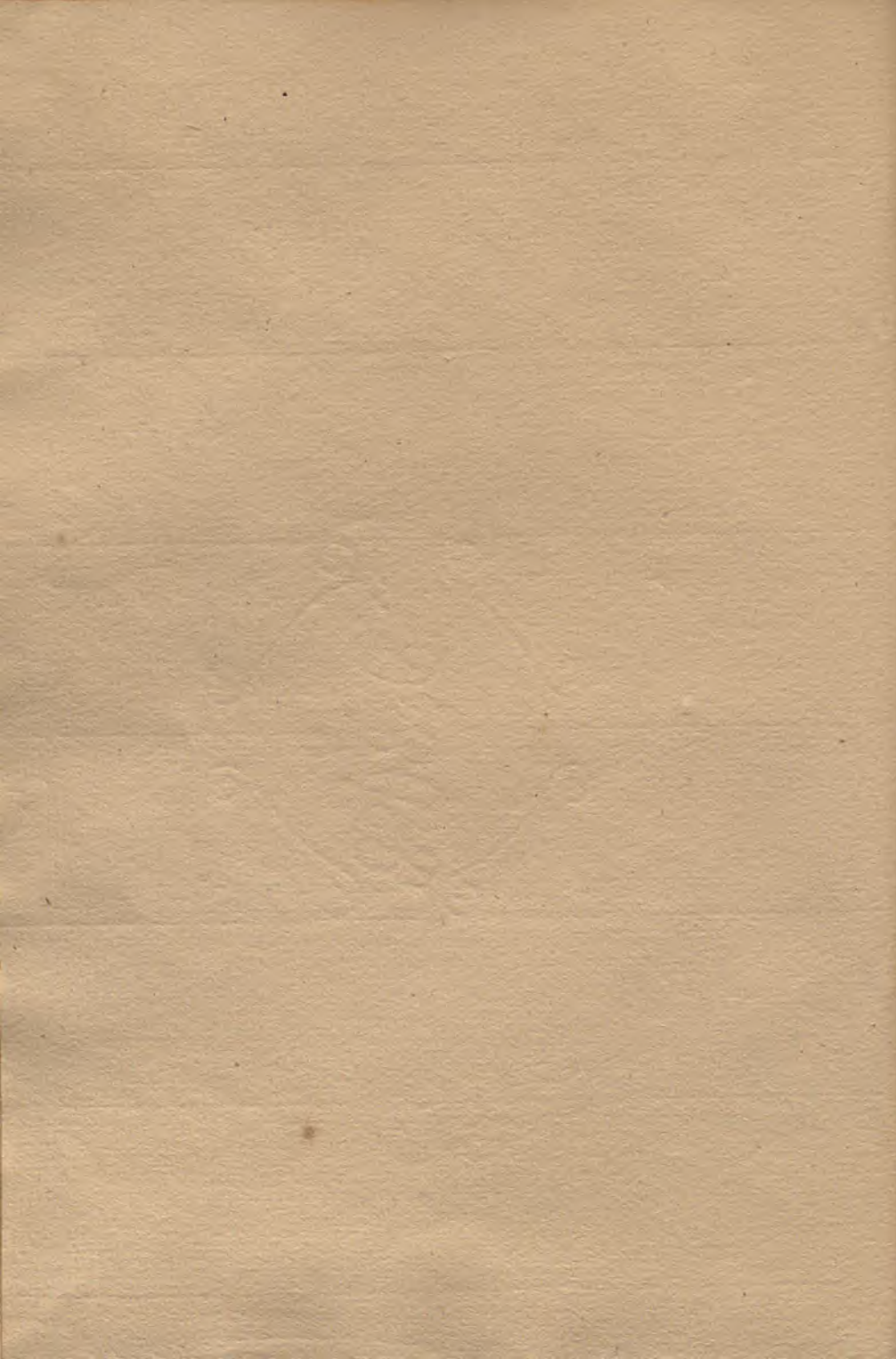
A rectangular stamp with a red border. The word "MICROFILMADO" is at the top. Below it, "13 OF 97" is written. A large, dark, hand-drawn signature or scribble is written over the bottom right portion of the stamp.

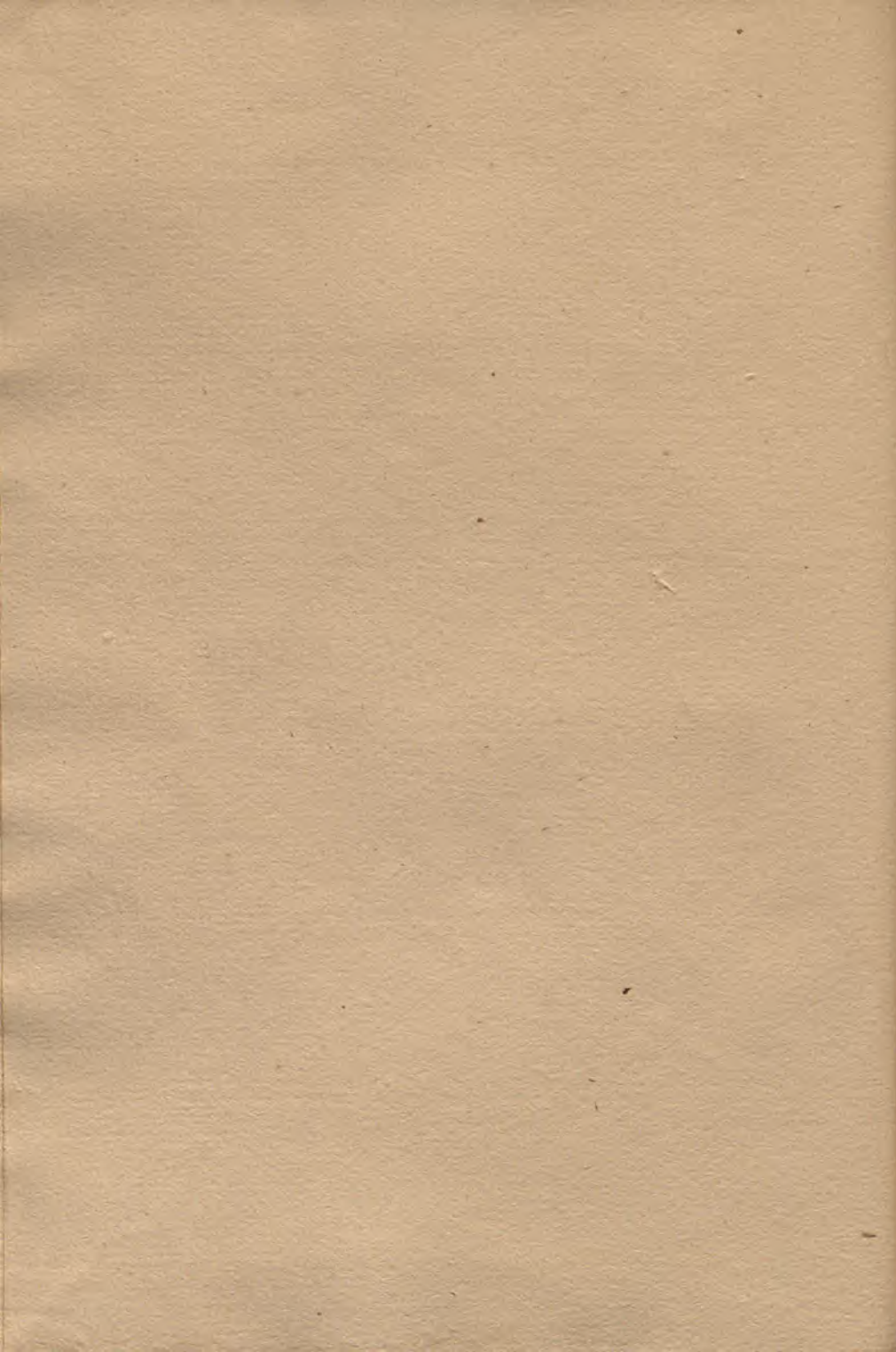

MICROFILMADO
13 08 97
[Handwritten signature]

De p^otionibus p^onciis

~~508~~

lme.
516

Tractatus editus per magistrū iacobū lupi sacre theologie bacalarium de productionibus personarum inclpit feliciter.

De eidentia et maiore cognitione pductio-
nis psonarū in diuinis/ et eorū que de^o ad
extra dicūt. pducere. Est pmo notandus. q
in deo sunt perfectōes simplicit̄ eēntialia
z attributa et notionalia et psonalia. Perfe-

ctio simp̄r scdm An. est illa. que in quolz est meli^o ipsū q̄
non ipsū. q̄ quodlibet sibi incōpossibile. ¶ Ubi notan-
dum. q̄ li. in quolibet nō distribuit pro supposito cuius-
libet nature: quia in cane est melior ignorantia q̄ scien-
tia; qz scientia in cane destrueret canē cum nō sit sibi cō-
possibilis/ et tñ ignorantia non est pfectio simplicit̄. De-
bet ergo intelligi in quolibet in descriptiōe simplicit̄ p
supposito vago non compando ad aliquā naturam. Si
milit̄ secūda p̄ticularia posita in descriptiōe. s. q̄ qlibet
sibi incōpossibile debet intelligi cōtrarie et non contra-
dictorie; qz cū oē positiuū sit pfecti^o suo negatio seq̄re-
tur q̄ quodlibet positiuū essz pfectio simp̄r quod non
est v̄z/ quia tunc lapis lignū et truncū essent pfectiōes
simplicit̄. ¶ Essentialia nō sunt que cōueniunt tribus p-
sonis. Et ista eēntialia sunt in duplici differentia. Que-
dam sunt ad intra/ alia nō sunt ad extra. Ad extra sūt vt
creator/ redemptor/ glorificator. Ad intra sunt duplicia
Quedā sunt absoluta: vt bonitas et sapientia etc. Alia
nō sunt respectiua et talia vel fundant sup entitatē es-
sentie diuine et sic est idēp̄t̄itas/ vel sup magnitudinē
essētie et sic est eql̄itas/ vel super attributa et sic est s̄p̄i-
tudo. ¶ Aduertendū tñ q̄ cū magnitudo sit duplex scz
molis/ et pfectiōis/ et d̄tutis/ in deo nulla est magnitudo
molis/ qz talis est de genere q̄t̄itatis: sed tñ in deo be-
ne est magnitudo pfectionis et d̄tutis. Et hec est magi-
tudo que pp̄te sub alio noīe potest dici infinitas entita-
t̄iua supra quam fundat equalitas. ¶ Attributū nō est

*Si religit de ignorantia
pure negatiōis nō est
melior nec de ignora-
tia p̄te dispositiōis
adhuc minus est men-
or surū illam nō habet
cat m̄ pot̄it habere*

*Essētia sūt p̄duplici
d̄t̄a. p̄ q̄dam ad intra
& q̄dam ad extra*

Duplex magnitudo

qd̄ sūt attributū

perfectio essentie diuine quasi secundaria repta in creaturis/ vt iusticia et prudentia et alia huiusmodi. Unde secundum Dionysium de diuinis nominibus/ quoniam in diuinis reperitur aliqua perfectio licet cuiuslibet perfectio tali ipsi creaturæ sint admixte imperfectiores. Omittendo tamen quodlibet quod est imperfectioris illud tale potest transferri ad diuina. ¶ Personale est quod tantum uni persone conuenit siue illam constituat siue non vt pateritas et filiatio et spiratio passiuæ sunt personalia siue relationes originis constitutiue personarum. Ingenti uero siue inuascibilitas sunt personalia non quod sint constitutiua patris: sed quia tantum patri conueniunt. ¶ Rationalia sunt que possunt uni persone uel duabus tantum conuenire. Exemplum de duabus: vt productio passiuæ que tantum conuenit filio et spiritui sancto: et spiratio actiua que tantum conuenit patri et filio.

Circa ergo predicta pono tales propositiones.

¶ Prima propositio. Omnes perfectiones in diuinis sunt essentialia: sed non omnia essentialia sunt perfectiones simpliciter. Prima pars istius propositionis probatur. quia omnes perfectiones in diuinis conueniunt tribus personis/ ergo omnes perfectiones in diuinis sunt essentialia. Secunda pars scilicet quod non omnia essentialia sunt perfectiones simpliciter. probatur. quia creator/ redemptor et glorificator sunt essentialia quia conueniunt tribus personis/ non tamen sunt perfectiones simpliciter. quia cum ista insint deo ex tempore secundum Augustinum et magistrum in secundo sensu. sequeretur quod aliqua perfectio simpliciter inesset deo ex tempore que sibi non inuissit ab eterno quod est falsum et hereticum dicere.

scda
pro. ¶ Secunda propositio. Omnia attributa in diuinis sunt essentialia: non tamen omnia essentialia sunt attributa.

¶ Prima pars propositionis probatur. quia omnia attributa conueniunt tribus personis: ergo omnia attributa sunt essentialia. Secunda pars probatur. quia hoc quod est esse eternum et incorruptibile et inpeccabile naturaliter per essentialitatem suam. Sicut idemitas

qd sit personale in
diuinis

q sunt notio alia in
diuinis q uenit
omni. genera omnia
in pro a genera
na in filio vide
6 pro qd a pma
notio alia 2 pro
q uenit
personalibus
id est filii est q
id est notio alia

similitudo et equalitas sunt essentialia sed non sunt attributa
 Tertia propositio. Nulla relatio in divinis est perfectio
 simpliciter. Probat quod cum paternitas sit in patre et non in filio si
 paternitas esset perfectio simpliciter ergo aliqua perfectio simpliciter
 esset in patre que non esset in filio. Et eodem modo
 posset argui de filiatione respectu filii.

tria
 pro,

Quarta propositio. Perfectiores in creaturis hoc se habeant
 tanquam magis et minus quod una est alia perfectior: translate tamen ad
 divina sunt equalis perfectionis. Declarat ista propositio sic
 quod hoc habere esse actuale et vivere et intelligere et velle sunt per
 fectiones in creaturis: quod vivere perfectius est quam esse actu
 ale/et intelligere perfectius est quam vivere/et actus voluntatis
 perfectior est actu intellectus: illa tamen translata ad divina
 sunt equalis perfectionis. Et causa est quod cum illa transferuntur
 ad divina sunt idem virtutis realiter cum ipsa essentia divina
 licet in creaturis differant realiter

quarta
 pro.

Primum correlativum. hoc intellectus et voluntas in creaturis
 sit idem realiter: intelligere tamen et velle sunt distincta realiter.

prim.
 cor.

Secundum cor. Cum enim intelligere et velle sit equalis perfectio
 nis in divinis non erit maioris perfectionis filius qui pro
 ducit per actum intellectus quam spiritus sanctus qui producit per actum volun
 tatis vel contra spiritus sanctus qui producit per actum voluntatis non
 erit maioris perfectioris quam filius qui producit per actum intel
 lectus: cum perfectiones in divinis sint equalis perfectioris

Quinta propositio. Non omne illud quod una persona differt ab alia
 est constitutum illi: sed omne id quod est constitutum alicui
 persone est id quod una persona differt ab alia. Prima pars huius
 propositionis probat. quod ingenitum et inascibilitas sunt
 illa per quod pater ab omni alia persona differt in divinis et tamen inge
 nitum et inascibilitas cum dicantur de principali significato pri
 vationem (hoc connotent aliquid positum) non sunt constitutiva
 patris. Secunda pars propositionis probat scilicet quod omne id quod
 est constitutum alicui persone est id quod una persona differt ab
 alia. quod septimo metha. Per id per quod aliquid constituit in
 alii

qui.
 pro. No

esse per id distinguit a quocumque alio quod non est ipsum: sed per
 petas relata est constituta persone: ergo illa distinguit perso-
 nam a quibus quod non est ipsa persona: ut paternitas constituit patrem
 et distinguit illum ab omni alia persona que non est pater. Sic est
 de filiatione respectu filii: et de spiratione passiva respectu
 spiritus sancti. Ex quo patet quod illud dictum sancti Thome non est verum quod dicitur
quod si spiritus sanctus non procederet a filio non distingueretur ab eo sicut
est: cum filius constituitur per filiationem per eandem distingueretur
a spiritu sancto per impossibile spiritus sanctus non procederet ab eo.
 Aduertendum tamen quod filius potest dupliciter considerari. Uno modo
 in quantum spirator: et tunc dico quod filius per spirationem acti-
 uam distinguitur a spiritu sancto: et hoc tenendo licet in quantum reductiue
 Alio modo potest considerari filius in quantum filius: et tunc dico quod
 per filiationem distinguitur filius ab omni eo quod non est filius.

sex. Sexta propositio. Paternitas et generatio actiua simili-
 ter filiatio et generatio passiva omnibus modis idem sunt. Unde
 idem est dicere patrem constituitur per paternitatem vel per generatio-
 nem actiuam. Et sic dico de filio respectu filiationis et genera-
 tionis passivae. Non bene dicunt ergo illi qui tenent quod per
 sone in diuinis constituuntur per proprietates relatiuas et non
 per actus notionales cum idem sint omnibus modis sicut dixi.

sep. Septima propositio. In creaturis licet agere presuppo-
 nit suppositum vel singulare quod agat: actiones tamen
 in diuinis non presupponunt supposita: sed sunt constituti-
 ua suppositoꝝ: ut generare non presupponit patrem: sed
 constituit patrem: et generari filium et spirari constituit spi-
 ritum sanctum. Unde generare in diuinis non presupponit
 potens generare (sicut est in creaturis in quibus poten-
 tia generatione precedit actum) quia tertio philosophoꝝ nono
 metha. In eternis non differt esse a posse. et significant lo-
 quor in hac propositioe septima de actibus in diuinis ad intra: quia
 actioes ad extra: necessario presupponunt supposita omnia in
 diuinis ut dicitur inferius. Secundo principaliter notandum
 est. quod positas originis in diuinis potest sumi quodammodo.

quod off bna grad
 1° 2° 3° 4° 5° 6° 7° 8° 9° 10° 11° 12°

filio potest dicitur quod
 de vari

27 205

quadriplex positas
 originis

est pōrtas originis inter duas res quarū vna est v̄e ori-
ginans ⁊ alia est vere originata/ vt inter personas in di-
uinis est talis p̄ioritas originis. Secundo modo capif
pōrtas originis vt est inter duas originationes quarū
vna p̄exigit aliam/ et talis est p̄ioritas inter genera-
re et spirare. Unde pater p̄ius dicitur generare filiu
q̄ pater et filius producant sp̄m sanctū. Tertio mō ca-
pitur pōrtas originis vt est inter illa que sic se habent
q̄ vnum p̄ius l̄ immediatius inest alicui q̄ alterū: vt eēn-
tialia isto mō sunt p̄ora origine q̄ notionalia/ q̄a ipsa es-
sentialia ad itra/ ⁊ absoluta sunt immediatiora essentie di-
uine q̄ notionalia/ et signanter intelligendū est de essen-
tialibus absolutis ad intra. q̄ si loq̄mur de essentialib⁹
ad ex: p̄ora sunt notionalia q̄ talia essentialia. Sillr no-
tionalia sunt p̄iora q̄ essentialia relata ad intra. vnde
cum p̄one diuine dicunt̄ eq̄les vel similes: p̄ius intelli-
gunt̄ esse p̄ducte q̄ dicant̄ esse equales vel similes etc.
Quarto modo capitur p̄ioritas originis: vt est iter ali-
qua duo eēntialia: et istomodo dicimus q̄ p̄or est intel-
lectus q̄ voluntas: et actus intellectus p̄or est actu vo-
luntatis..

*Nota. In q̄m dicit̄ esse
diuine.
si talia s̄o fundent̄ sup
p̄identitatem*

Circa istud secundum notabile pono tales pro-
positiones.

Prima propositio. Solum inter ea in quibus est p̄o p̄ma
ritas originis p̄rimomodo dicta est distitio realis p̄o
batur ista propositio Quia p̄ioritas originis p̄rimomo-
do dicta est inter duas res quarū vna est vere originans
et alia vere originata: sed nulla res est que seipsam ge-
gnat secundum augustinum p̄imo de trinitate: ergo in-
ter rem originantem et rem originatam est vere distitio
realis.

Correlarium. Pater et filius et spiritus sanctus q̄ cor̄:
se habent tanquam originans et originata distinguunt̄
realiter.

scda pro. **Scda propositio.** Int ea que sūt p̄iora origine scdo mō dca est distinctio realis: vel vt alias magi prope dicā illa talia sūt p̄mo diuersa & non differūt. Probat qz generatio passiuā & spiratio passiuā sic sūt distincte res q̄ vna non est alia et dicunt generatio passiuā siue filiatio q̄ idē est: et spiratio passiuā dicunt p̄mo diuersa: q̄a seipsis distinguunt.

ftia pro. **Tertia propositio.** Personē in diuinis non dicunt p̄mo diuersē. Probat ista propositio. q̄a seipsis non distinguunt: distinguunt enī proprietatibus relatiuis constitutis taliū personarū.

q̄ta ppō. **Quarta propositio.** Ab istis relationib⁹ in diuinis p̄mo diuersis que dicunt vltimatī cōstitutia & p̄mo distinctiua taliū p̄sonarū: et a relatōib⁹ in creaturis potest abstrahi aliq̄syn⁹ concept⁹ cōisyniuc⁹ relationi create & increate. Probat ista propositio. A p̄nitare & filiatōe q̄ sūt p̄mo distinctia & vltimatī constitutia p̄ris & filii in diuinis: & a p̄nitare & filiatione in creaturis p̄nt abstrahi iste relationes scz p̄nitatis & filiatōe que sūt vniuoca p̄nitati & filiatōi tam create q̄ increate.

Notandū tñ est q̄ nunq̄ a p̄mo diuersis in creaturis potest abstrahi aliq̄syn⁹ concept⁹ vniuoc⁹ illis q̄ p̄dicet in q̄d de illis p̄mo diuersis: nunq̄ enī a rationali et irratiōali si sint differentie vltime hoīs & bruti p̄t abstrahi aliq̄syn⁹ cōcept⁹ vniuoc⁹ q̄ p̄dicet in q̄d de illis. & eodē modo dico de humanitate & equitate que sūt vltimate abstracta q̄ nō possit abstrahi aliq̄syn⁹ concept⁹ vniuoc⁹ p̄dicabilis in q̄d de illis. Vñ aīalitas non p̄dicatur in quid de humanitate & equitate: imo hec est falsa humanitas est aīalitas & p̄vna ratio assignari pronunc scz q̄ hūanitas nō sit aīalitas qz tunc seq̄ret q̄ rationalitas eēt aīalitas arguēdo in tertia figura & in darrapti hoc modo omis humanitas est aīalitas: omis humanitas est rationalitas: ergo rationalitas est aīalitas q̄a scd conclusio est falsa scz rationalitas est aīalitas q̄a scd

ista eēt dā eēt per se p̄mōmō. ¶ Probat̄. q̄a oīs p̄dicatio
 per se in abstracto est per se p̄mo modo: sed hec nō est p̄
 se p̄mo modo rationalitas est aīalitas: q̄ t̄tio metaphi.
 Dñā est extra rōem generis: Et q̄rto topi. Dñe qd̄ ge-
 nus p̄cipiat spēs vel īdiuiduū est: ergo est falsa / et per
 p̄ns altera p̄missay fuit falsa: q̄ ex veris nunq̄ sequitur
 falsū: et sic maior est falsa scz humanitas est aīalitas.
 Unde si hec eēt vera pari ratione hec eēt vera hūanitas
 est rationalitas: q̄a sicut gen⁹ p̄dicat̄ de spē: pari ratiōe
 dñā de spē: et per p̄ns tota falsitas est in maiore dicen-
 do hūanitas est aīalitas. Quō aut̄ ab vltimis constitui-
 uis in dñis p̄t abstrahi vñ concept⁹ vñ uoc⁹ p̄dicabilis
 in qd̄ de illis ⁊ non ab vltimis constitutiuis in creaturis
 non min⁹ ppulcre q̄ īgeniose p̄tractat scotus i. 13. disti.
 p̄mi. ¶ Sed p̄ hoc arguit sic. Hec est vera hec humani-
 tās est hūanitas: ergo hec est vera humanitas est aīali-
 tas. Cōtra probat̄. q̄ sicut spēs p̄dicat̄ de īdiuiduo sic
 genus de specie. Hīs probat̄ hec est vera hūanitas ē hu-
 manitas: ergo hec est vā hec humanitas est humanitas
 ¶ Probat̄ p̄na si hec est vā hūanitas est humanitas: ergo
 oīs humanitas est humanitas: q̄ ab īdiffinita ad vlem
 in naturali materia est bona p̄na / et seq̄tur oīs humani-
 tas est humanitas: ergo hec hūanitas ē humanitas: ⁊ p̄
 p̄sequens humanitas est aīalitas. ¶ Ad istd̄ argumē-
 tū p̄t dupliciter rāderi. Unomō q̄ hec eēt vā hec hūanitas ē
 hūanitas: s̄z hec ē falsa hūanitas est aīalitas. Et cā est.
 q̄a spēs addit dñam eētialē sup gen⁹: s̄z īdiuiduū non
 addit nisi dñam īdiuidualē. ¶ Vel alit̄ d̄r et melius q̄
 hec est vā hūanitas est hūanitas. ⁊ cū arguit̄ ergo omīs
 hūanitas est hūanitas nego p̄nam. et cū p̄bat̄ q̄ arguit̄
 ab īdiffinita ad vlem in naturali materia. R̄sio q̄ il-
 la regula non est vñiuersalit̄ vā. vñ fallit in vltimatis ab-
 stractis h̄mōi est hic. Et hec secunda responsio est meli-
 or et magis conformis vic scoti.

Du.

qui. **Q**uinta ppō. Iste proprietates originis nō sūt nisi qdā
pro. sine categorizata q̄ dicūt quēdā ordinē pdicatorū ut pote
p̄us intelligim⁹ pdicata eēntialia dici de eēntia diuina q̄
notionalia et quedā eēntialia p̄us dici de eēntia diuina a
q̄ alia. Et eodē modo de notionalibus

sex. **S**exta ppō. Intellect⁹ et volūtas in diuinis lz dicant
pro. eēntialia: tñ nō sūt attributa. pbat qz itellect⁹ et volū-
tas in creaturis nō sunt pfectōes scđarie: cū itellect⁹ et
volūtas in hoīe sūt idē realit̄ ipsi aīe rōnali: silt̄ intelle-
ctus et volūtas in angelo sunt eadē realit̄ ipsi angelo et
per p̄ns nō sunt perfectiones secundarie in creaturis
ergo neqz attributa in diuinis.

Septima ppō. Intellegere et velle sunt attributa in di-
uinis. pbat qz in creaturis sunt pfectōes scđarie: ergo
omittēdo id quod est impfectionis translata ad diuina
erūt attributa. p̄z p̄na ex diffinitōe attributorū

Tertio p̄ncipalit̄ est notandū circa materiā pductio-
nis psonarū in diuinis. qz in diuinis sūt tñ tres p̄sone. s. f. f. et
fili⁹ et sp̄s s. vt fide credim⁹ et p̄ auctoritates scōrū firmit̄
tenem⁹. **A**duertendū est tñ qz lz ea q̄ sūt fidei nō p̄nt
ratione naturali pbari qz alias fides scđm b̄re. nō h̄ret
meritū: p̄nt tñ rōnes adduci ad pbandū qz ea q̄ credim⁹
nō sūt ipossibilia. **U**n̄ Scotus in p̄mo di. scđa pbat tñ
tū in diuinis eē tres p̄sonas hoc medio. **I**n diuinis est tātū
vna p̄sona improducta et due tñ pducte: ergo sūt tantū
tres p̄sone. pbat añs scz qz tñ sit vna p̄sona improducta
qz si illa eēt pducta ergo eēt ab alia p̄sona: qz nō a se/ cū
nulla res eēt seipsā gignat p̄mo de tri. **S**i ab alia q̄ro de
illa alia vel est improducta et sic habeo ppositū scz qz i di-
uinis tñ est vna p̄sona improducta. **S**i pducta ergo ab al-
lia et sic est p̄cell⁹ in infinitū vel tandē deuentret ad aliq̄
improductam. **S**cđa ps añtis scz qz tñ sit due p̄sone pro-
ducte. pbat sic **I**n diuinis tñ sūt duo p̄ncipalit̄ pdu-
ctiua h̄ntia distinctos modos pducendū quoz vnus nō

*Intelligere et velle sep.
sunt in diuinis atqz
vna*

*Immo p̄ncipalit̄
tri*

potest reduci ad alter: ergo in diuinis tm̄ sunt due p̄sone p̄ducte. *Con̄a* satis nota est. Et añs p̄bat. In diuinis sunt intellectus et voluntas/et intellectus p̄ncipiat naturaliter et voluntas libere: et in diuinis nō sunt plura p̄ncipia p̄ductiua q̄ ista duo et p̄ncipiare libere nō potest reduci ad p̄ncipiare naturalit̄ vel econtra: ergo tm̄ sūt due p̄sone p̄ducte et p̄ p̄ns tm̄ sūt tres p̄sone in diuinis

C Pro cuius declaratōe noto q̄ quatuor sūt modi p̄ncipiandi scz p̄ncipiare libere/et naturaliter/et necessario et contingent̄. Unde p̄ncipiare cōtingent̄ potest reduci ad p̄ncipiare libere: vt deus producit omnē creaturā libere et contingent̄. Et dicitur contingent̄ producere creaturam quia potuit velle eam non p̄ducere. q̄d magis declarabit in sequenti. Similiter p̄ncipiare necessario potest reduci ad p̄ncipiare libere: vt sp̄s sc̄us libere et necessario p̄ducitur. Et similit̄ p̄ncipiare naturaliter potest stare cum p̄ncipiare necessario vt ignis naturalit̄ p̄ducit calorē in combustibilisibi primo si nō impediatur/et necessario/non tm̄ cum necessario simpl̄r sed cum necessario sc̄dm q̄d: qz nulla causa secunda necessario causat sed tm̄ cōtingent̄: qz cum p̄ma cā virtute cuius sc̄da cā causat: causat ad extra mere libere et contingent̄: ergo sc̄da causa contingent̄ causat. Un̄ cāre contingent̄ et causare necessario secundum q̄d simul stant in causa secunda respectu effectus. Unde isti quatuor modi producendi possunt reduci ad duos scilz ad producere libere et producere naturaliter: neqz possunt reduci ad minorem paucitatem q̄ ad istos duos / ergo trāslat̄ ad dīna cū non dicāt imp̄fectōem non p̄t reduci ad minorē paucitatē: est ergo in diuinis aliq̄d productū naturalit̄ et aliq̄d libere/ q̄d p̄ductū naturalit̄ nō est productū libere: et per p̄ns due p̄sone producte quarum vna non est alia/ vt filius qui producit̄ naturalit̄ nō est sp̄s sanctus qui producit̄ libere.

4 sūt modi p̄ncipia

Ita q̄ nō producendi p̄t. reduci ad duos solum

scz q fili' p'us intelligit esse beatus q' intelligat filius
 cu' patre. p'ducere spm sanctu'. Probat q'a cum pater p'
 ducit filiu' com'unicat filio e'entia' sua'. Juxta illud Jo.
 Qd dedit michi pater maius hiis omibus est et co'icat
 sibi intellectu' et volu'tate. Et breuit' omne absolutu' qd e'
 in patre com'unicat filio per generato'em secundu' bea-
 tu' Augusti. qui ait. q' q' q' filius habz a patre nascendo
 suscept' / et per q'is cum filius habeat essentia' eandem
 numero cum patre et eundem intellectu' et volu'tate / er-
 go p'us origine' intelliget filius beatus q' intelligat fili-
 us cum patre p'ncipiare aut p'ducere spm sanctu'.

*quo' intelligit illud Jo. qd
 dedit no' p' me mag' hys v'by
 et*

Ex dictis in hoc notabili infero istas p'positio'es

Prima p'positio est. In diuinis est tantuz vna p'sona
 improducta scz pater: et due p'ducte scz filius et sps sa-
 ctus. Probat ista p'positio. In diuinis tantu' est vna p'
 sona que est a se: et capio hic a se negatiue. i. a nullo en-
 te / et q' tantu' sint due p'sone p'ducte. p'bat quia tantum
 sunt duo p'ncipia producendi scilz intellectus et volun-
 tas / et intellectus vt in patre habet terminu' sibi adeq'te
 p'ductu' scz filiu'. Et volu'tas in patre et filio in p'ducti-
 one sp'us sancti habet terminu' sibi adequate p'ductum
 scz ipsu' spm sanctu' qui est tertia in trinitate persona: er-
 go tantum sunt tres persone.

prima
 pro

Secunda p'positio. Pater cum filiu' p'ducit: neq' pat'
 nez filius potest aliu' filiu' p'ducere: et cum pater et fili-
 us p'ducunt spiritu' sanctu': non possunt aliu' spiritu' san-
 ctum: nec ipse spiritus qui est tertia i' trinitate p'sona p'r
 aliu' spiritu' sanctum p'ducere siue spirare. Prima pars
 huius p'positionis. i. q' cum pater p'ducit filiu': idem pa-
 ter non potest aliu' filiu': neq' idem filius potest aliu' fili-
 um generare p'batur sic. Quicunq' est aliqua pot'entia in
 aliquo snpposito det'minato: illa pot'entia si habet t'mi-
 num sibi adequate p'ductu' licet illa sit in alio supposi-
 to non potest aliud iam p'ducere: sed intellectus in p're

scda
 pro.

est h̄mōt: ergo cum pat̄ habeat filiūz (qui est sc̄da in tri-
 nitate p̄sona) & et adequate p̄ductū: idem pater nō po-
 test aliū filiū: neq; idem filius aliū filiū generare. maior
 patet p̄mo posterior. q̄ adequate est illud q̄ nō exce-
 dit neq; excedit. Minor. p̄bat. qz cū intellectus in patre
 est potentia opatiua & p̄ductiua: ergo pat̄ nō solū p̄t be-
 stificari in illa claravisione eēntie diuine: sed etiā p̄t p̄-
 ducere aliquā notitiā genitā & subsistētez adequate illi
 actui: h̄m̄ oi notitiā genita est filius: ergo cum pat̄ illuz
 generat non p̄t aliū generare: neq; filius aliū filiū cū in-
 tellectus in patre habeat t̄minū iam sibi adeq̄te produ-
 ctū. ¶ Sc̄da pars p̄positionis. s. q̄ pater & filius cum p̄-
 ducunt sp̄m sc̄ctū non p̄nt aliū sp̄m sc̄ctū: neq; idē sp̄s
 sanctus p̄t aliū sp̄m sc̄ctū p̄ducere. ¶ Probat per ean-
 dem rōnē: qz voluntas in patre & filio h̄z sp̄m sc̄ctuz s̄i-
 bi adequate p̄ductū: ergo licet eadē voluntas cōmuni-
 cet sp̄m sc̄cto quia t̄n idē sp̄s sc̄ct⁹ qui est t̄ria in tri-
 nitate p̄sona est t̄minus. adequate p̄ductus per volūta-
 tem est in patre et filio iam non erit in sp̄ritu sc̄cto
 p̄ncipiū p̄ducendi aliū sp̄m s̄. Ex quo p̄t error Henrici
 de gandauo q̄ dicebat q̄ ideo pater nō potest alium fili-
 um p̄ter illū p̄ducere: q̄a tota substantia sua fuit exhau-
 sta in generatōe illius filiū qui est secunda p̄sona: iō nō
 potest aliū filiū generare: & sat̄ p̄z eū nō b̄ndixisse.

3ta p̄o. ¶ Tertia p̄positio. Licet filius in diuinis producat
 a patre per actū intellectus nō t̄n p̄ actū intelligendi

¶ Pro declaratōe istius p̄pōnis nota q̄ cum actus in
 intellectus sit duplex. sc̄z opatiuus & est intelligere & act⁹
 p̄ductiū qui est dicere fili⁹ ergo nō p̄ducit p̄ actū itel-
 lect⁹ q̄ ē intelligere qz cū intelligere sit cōe omib⁹ p̄sonis
 seq̄ret q̄ q̄libz p̄sona in diuinis potuisset filiū p̄ducere
 quod est hereticum. Relinquit ergo q̄ filius p̄ducit p̄
 actum intellectus qui est dicere vel verberare.

4ta p̄o. ¶ Quarta p̄pō. Cū sp̄s s. a p̄re & filio p̄ actū volūtatis

sp̄s h̄m̄

duplex act⁹
 s̄z h̄m̄ sup̄ 2^a p̄o
 paḡ d̄t q̄ p̄t
 act⁹ opati⁹

pducit/nō tñ p actū volēdi v̄l fruēdi eēntia dina. Hec p
 pō pbat sicut tr̄ia. qz si spūs sc̄tūs pducere p actū vo-
 lēdi v̄l fruēdi eēntia dina cū q̄lz psona vult eēntiā dinā
 et ea fruit: seq̄ret q̄ q̄lz psona in diuinis potuiss̄ sp̄m. s.
 pducere qd̄ ē falsissimū. Relinquit ergo q̄ s. s. pducit
 a p̄re z filio p volūtate. s. p actū pductiuum voluntatis
 ¶ Et si arguat ergo ē aliq̄s act⁹ volūtatis vt ē in p̄re et
 filio resp̄cū eēntie dine q̄ nō ē fruitio z p p̄is erit vsus.
 ¶ R̄sio q̄ act⁹ ille voluntatis p quē pducit sp̄s. s. nō ē vs⁹
 vt p̄z: nec ē fruitio formalis: est tñ fruitio realit̄ z idēpti-
 ce: qz cū fruitio sit in diuinis z nō sit psonale sed eēntiale
 idēptificat sibi qd̄lz cōpossibile realit̄ lz nō formalit̄
 ¶ Quia propō s̄ fili⁹ naturalit̄ z nō libere a p̄re pducit
 ¶ Probat ista propō. qz fili⁹ pducit a p̄re p actū itelle-
 ct⁹ ergo naturalit̄ z nō libere cū itellec⁹ sit poīna natu-
 ralis z nō libera pbat p̄na ex textu Aug⁹. in li. de tr̄i. fi-
 li⁹ ē nobis quō nact⁹ z sp̄s. s. quō dar⁹. Et si petat v̄truz
 hec sit vera pat voluntate pducit filiū. R̄sio q̄ cū il-
 le ablat⁹ volūtate dicit pncipiū formale pductiuū si c-
 dico q̄ hec est fl̄a pat voluntate pducit filiū: hec tñ ē
 n̄a pat volēs pducit filiū qz nō nolēs eū pducit.
 ¶ Sexta propō. P̄r z filius libere z nō naturalit̄ pro-
 ducūt sp̄m s. Hec propō pbat qz p̄r z fili⁹ volūtate tāq̄
 pncipio pductio pducūt sp̄m s. ergo libere z nō natura-
 lit̄ cū volūtatis sit pncipiū liberū ¶ Et si arguat s̄. sp̄s s.
 libere pducit ergo p̄r nōn pducit pbat p̄na qz illa videt̄
 libertas q̄ ē ad oppositā. ¶ R̄sio q̄ libertas ē duplex. q̄-
 dā ē libertas p̄lacētie. alia ē libertas p̄dcōis. dico q̄ lib̄ta-
 te cōplacētie pducit sp̄s s. q̄ libertas cōplacētie stat cū ne-
 cessitate s̄z nō lib̄tate p̄dcōis ¶ Et si arguat s̄ illa q̄ dī-
 cta fuerūt in p̄cedētī p̄bādo q̄ eēntialia nō sūt imedia-
 tiora sp̄i eēntie dine nez sp̄is psonis q̄s notionalia. z hoc
 sic predicata primi modi imediatius insunt q̄s predica-
 ta secundi modi dicendi per se: et ea que sunt de essētia

*fruitio in diuinis est eēnti-
 ale a nōn psonale*

q̄nt.
 pro.

*Ista est fl̄a p̄r voluntatis
 z pducit filiū p̄
 p̄na est n̄a p̄r volēs pducit
 filiū*

*duplex libertas s̄ p̄lacētie
 z p̄dcōis*

*Nō de modis dicit
 nō p̄ se in ista m̄ia*

alicui⁹ immediatus & primi⁹ isūt q̄ ea q̄ nō sūt de eēntia
 sed paternitas et filiatio sunt de essentia patris et filii:
 quia sūt constitutiva psonarū: bonitas autem et sapien-
 tia et h̄mōi attributa non sunt constitutiva psonarum/
 sed sunt quasi p̄dicata secundi modi dicendi per se. **Iu-**
xta illud Augustini. Cum dico deum bonū/prudeniē
 iustū/sapiēntē naturā intellectuālē/nouissimū istorū qd̄
 dixi eēntiam significat: reliqua vero circūiacētia circa
 essentiā/ ergo videt q̄ immediatius insunt paternitas et
 filiatio patri et filio q̄ illa eēntialia que p̄souas nō cō-
 stituunt. **¶** R̄ videt q̄ pater p̄t dupliciter cōsiderari. Uno
 modo in ratione p̄ncipiū denomiari. Alio modo in rati-
 one p̄ncipiū elicientis/ p̄mō modo et sic dico q̄ pater p̄s
 denominat per ista eēntialia in diuinis que sunt tribus
 p̄sonis cōmūnia q̄ ab hoc qd̄ est generare. Si nō capi-
 atur pater in ratione p̄ncipiū elicientis/. Sic illud no-
 tionale cōstitutiuū patris p̄s sibi inest cum illud p̄ez
 constituat: q̄ eēntialia. **¶** Et ad formā argumenti dico
 q̄ non habeo p̄ incōnēnti q̄ aliqua p̄dicata secundi
 modi dūmodo illa sint passiones in adequate exceden-
 tes aliquod subiectū p̄s denominēt illud rōne denoia-
 tis q̄ alia p̄dicata p̄mi modi. **¶** Exemplū vt gressibile (po-
 nat q̄ sit passio adequate animalis) p̄ri⁹ videt denomia-
 re hominē q̄ rōnale qd̄ est p̄dicatū p̄mi modi respectu
 hominis. & sic non habeo p̄ incōnēnti q̄ ista essentia-
 lia absoluta in diuinis et tamē nulli p̄sone adequate cō-
 ueniunt prius & immediatius insūt p̄sonis diuinis. i. p̄⁹
 eas denominat licet de eis p̄dicet quasi in sc̄do⁹ dicēdi
 p̄ se q̄ p̄prietates originis cōstitutivae p̄sonarū & sunt de
 q̄dditate ipsarū p̄sonarū quaz sūt p̄dicata p̄mi modi
¶ Primū correlariū. Licet essentia et paternitas sint de
 intellectu patris. i. de q̄dditate patris quia illum consti-
 tuunt hec tamē non est per se p̄prie loq̄ndo in p̄mo mō
 pater est essentia diuina & pater est paternitas/ et causa ē.
 quia cum essentia sit quid absolutū/ et pater sit relatiuū

pr̄ d̄m̄p̄t̄ p̄ q̄ s̄d̄e r̄a
 vi
 q̄t̄ q̄t̄ p̄r̄ nō p̄t̄ d̄e
 nō h̄m̄m̄m̄i b̄eato
 n̄ p̄ḡ s̄r̄ q̄ p̄ḡ

hoc est p̄m̄ q̄ p̄ḡ
 videat̄ denominare
 h̄er̄ez q̄ p̄ r̄aōnale
 p̄terea nō est h̄c
 p̄p̄rietas & p̄m̄
 or̄itas s̄m̄t̄ i. ab̄o
 iō r̄aō nō r̄ur̄it̄ p̄m̄
 cor.

h̄er̄ nō est p̄st̄ p̄m̄
 p̄r̄ est paternitas m̄ p̄m̄
 p̄r̄ est eēntia

non potest unū absolutū per se in primo mō pdicari de
 relatiuo neq; eē. sicut pñitas est abstractū z relatio ori
 ginis non p̄t p se pdicari in p̄mo mō de p̄se/ et qđ dico
 de eēntia z pñitate respectu p̄ris idem dico de eēntia
 et filiatione respectu filii. ¶ Secdo dico scđm scotū i p̄
 mo cui^o doctrinā in hoc tractatu seq̄r qđ aliq̄ ppōes sūt
 realit̄ve: q̄ sūt magisve q̄ aliq̄ ppōes q̄ sūtve formalit̄
 de p̄momō dicēdi p seve. ¶ Un̄ l̄z hec sor. ē hō sit̄va z sor
 malis de p̄momodo: hec tñ ē magisve p̄at est eēntia pa
 ter est pñitas q̄ sūt ve realit̄ l̄z nō formalit̄ de p̄mo mō
 vt dixi. ¶ Tertio nota qđ l̄z pñitas et generare sint idē
 oib^o modis scz realit̄ z formalit̄ z ex natura rei/et simi
 lit̄ filiatio z generari sint idē oib^o modis idētitatis rea
 lis. hec tñ est per se de p̄mo mō p̄t generat/ z hec nō ē p
 se p̄at est pñitas. sicut hec est p se de p̄momō fili^o gigni
 tur. et hec non est per se filius est filiatio z tota rō ē. qđ
 pñitas est abstractū z generare est cōcretū z cōcretū
 z abstractū nō p̄nt de eodē p̄se pdicari z licz i creaturis
 causēt falsitatē in p̄positione: qz hec est falsa albū est al
 bedo z homo est humanitas: tñ in diuinis cōcretū et ab
 stractū p̄pter infinitatē. i. si al̄t̄p̄ illoz sit formalit̄ infi
 nitū idētificat realit̄ per illā maximā doctoris subtilis.
 qđ qđlibet infinitū idētificat sibi realit̄ qđlibet cōpossi
 bile. ¶ Un̄ licz cōcretū z abstractū in diuinis non causent
 falsitatē in p̄positione tñ impediūt qđ unū nō p̄t de alio
 pdicari p se in p̄mo mō dicēdi per se. ¶ Un̄ est noran
 dum qđ in ista pater est pñitas si li p̄at capiat adiecti
 ue est falsa: si substantiue est vera. ¶ Et si arguat̄ p̄ pdi
 eta. pbando qđ p̄sone in diuinis sunt quedam aggregata
 qđ dicūt conceptū absoluti et respectiui ex qb^o nō videt̄
 fieri per se unū. ¶ R̄nsio qđ aggregatum est triplex. Qđ
 dā est aggregatū p̄bificū/aliud logicū/aliud methaphi
 sicū. Aggregatū p̄bificū est aggregatū ex diuersis reb^o
 quarū vna non est materia alterius: neq; altera ē forma

*quō aliquo pp
 sum magis
 qđ alio*

*capitolo de pñitate
 substantie p̄t p̄t
 pñitate adiectiue
 etc*

alterius vt acceru⁹ lapidū. Et notant dixi quazvna nō
 est forma aut mat'ia alteri⁹: qz for. est ppositus ex diuer
 sis rebus z tñvna est materia alterius vt corp⁹ respectu
 aie: ideo for. non est aggregatū sed potius cōpositū phi
 sicū. Aggregatū methaphisicū est aggregatū ex rebus
 diuersorū pdicamentorū vt for. albus. Aggregatum logi
 cū est qd in se habet duos cōcept⁹ nō tñ realit distinctos
 licz distinguant formalit. ¶ Prima ppositio est ista. p
 sone in diuinis nō sūt aggregata phicavt pz
 ¶ Secda ppositio. psone in diuinis non sunt aggregata
 methaphisica: qz psone non sunt in pdicamentis: qz de⁹
 est extra oīe pdicamentū

¶ Tertia ppositio. psone in diuinis sūt aggregata logi
 ca: qz hnt in se duos conceptus scz conceptū absolutū z
 conceptū respectiū quozvnu non est forma alteri⁹ nez
 alterz materia alteri⁹ vt satis pz. ¶ Et si qrat qd est ter
 minus formalis in generatione actia p'ris respectu filii

¶ Rñsio qz quidā est tminus formalis ptialis et talis ē
 ipsa eētia quā pater per generatōem cōicat filio z om
 nia attributa: tmin⁹ vō totalis quasi effect⁹ est ipse filio
 qui pducit p generatōem z est hē pductus. Dixi aut qsi
 effectus qz filius in diuinis non est effectus p'ris cū cā et
 effect⁹ distinguunt eētiaalit. ¶ Et si arguat si eētia est t
 min⁹ formalis pductōis in filio: ergo eētia est pducta
 vel genita qd ē p m'grm di. qnta pmi z p id qd habet ex
 de su. f. c. dānamus. ¶ Rñsio p'ns non valet eētia est t
 minus formalis ptialis in generatōe filii: ergo est gen
 ta: nō enivalz nisi de tmino totali. ¶ Tñ tmini ptiales in
 generatōe sortis sūt corp⁹ z aia z tñ ista non dicitur ve
 re genita: sed ipse for. qd ē tmin⁹ totalis d' hē genitus si
 cut in pposito de filio respectu pductōis p'ris: pducēs
 ergo in diuinis respectu filii est pat: pncipia pductia p
 ptialia sūt eētia z intellectus: pncipiū vō totale ē memo
 ria secunda que dicit intellectū cū obiecto .i. cū eētia

*d. qre a qrat vna z g'p
 nūq' dupl'itoy nō
 pma ppo
 icōa
 ppo*

*ētia est tng' fōtalz p'nat
 ipi' generatōis z nō tota
 hē p' ip' filio
 bñ rā totalis s' nō p'
 ptialis
 Nō istud arg⁹
 p. rā*

*q' sūm pncipia p'rodu
 rētia in diuinis p' h
 alia z q' totalia*

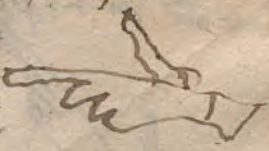
sibi p̄te in rōne intelligibilis. et qđ dico de p̄re resp̄cū
 filii idem dico de patre et filio respectu p̄ductionis spi
 ritus sci. Cū pat̄ r̄ filii sūt duo p̄ducētes siue spirātes
 vel unus spirator: volūtas in p̄re r̄ filio r̄ ipsa eēntia di
 uina sūt duo p̄ncipia spiratua p̄tialia ipsius sp̄s s. p̄nci
 piū vero totale est ipsū a. qđ dicitur voluntatē p̄tis et filii
 habentē eēntiam sibi p̄tē in rōne p̄ducibilis amoris
 infiniti subsistentis qui est ipse sp̄s s̄ctus. Et dixi in ra
 tione p̄ducibilis r̄ non in rōne amabilis qz cū act⁹ amā
 di vel diligendi sit eēntialis conueniēs toti trinitati non
 est talis per quē sp̄s s. p̄ducit: qz vt dictū est licet fili⁹
 producat per actū intellectus non tū per actū intelligē
 di: sed per actū qui est dicere vel h̄berare: et sp̄s s. p̄du
 cit̄ per voluntatē siue per actū: non per actus diligēdi q̄
 est cois tribus p̄sonis: sed per actū dicēdi ipsius volūta
 tis qui actus dicēdi tū conuenit patri et filio. Et si
 arguat pōna generādi est in filio: ergo fili⁹ p̄t generare
 p̄bat̄ aīns qz memoria fecunda quā tu. vocas intellectū
 cū obiecto. s. eēntia est in filio: ergo. Et r̄n̄sio q̄ licz me
 moria fecūda q̄ dicit̄ pō generādi sit in filio: nō tū ē ibi
 p̄ncipiū generādi qz est necessariū q̄ sit in aliq̄ supposi
 to a se cuiusmodi nō ē fili⁹. Et alit̄ p̄t dici q̄ pō generā
 di nō ē i filio: s̄z id qđ ē pō generādi bñ ē in filio: vt esse
 tia r̄ intellect⁹. Dico tū q̄ memoria fecūda bñ est pō ge
 nerādi. s. qñ est in supposito qđ ē a se r̄ i p̄re: q̄ ē a se. s̄z
 qñ memoria fecūda ē in supposito qđ ē ab alio ibi nō ē
 pō generādi: vel in supposito qđ ē ab utroqz c⁹mōi ē sp̄s
 s. / suscipiat̄ q̄ r̄n̄sio magis placz: s̄z scđa melior. Et ulter
 us est notandū q̄ eēntia dīna est radicalit̄ r̄ formalit̄ in
 fita: attributāo i dīnis sūt formalit̄ ifinita: sed non ra
 dicalit̄: essentialia vero dicentia respectū ad eē vt sūt
 eē creatorē: redēptorē: et glorificatorē non sūt formalit̄
 ifinita: cū p̄ formalit̄ significato dicant respectū rōis: s̄z
 pro connotato dicant aliquid reale scz ipsam essentialit̄
 b. li.

quā p̄ a filio sūt dū
 p̄p̄cantes

hōm̄ arg⁹ r̄ ad p̄ta
 dūm q̄ filio p̄ genera
 ra
 No bñ

memoria fecūda est pō
 generādi qđ est sup̄sup qđ
 est a se alit̄ nō

quā p̄na attributa eēntia
 sūt ifinita

Relationes vero originis neq; sunt radicaliter neq; formaliter infinita: sed tñ realit siue idèice: q; sunt eadez ipsi essentie que est infinita Unde si paternitas in diuinis esset formaliter infinita/cum qdlibet formalit infintū dicat aliqd pfectionis/et paternitas est in patre ⁊ nō in filio sequitur q; aliquid pfectionis est in patre quod non esset in filio qd falsū est. Et eodez mō posset argui de filiatione respectu filii. ¶ Et si petat si paternitas i diuinis dicit perfectionē vel impfectionē. Dico q; ppte loquendo neq; dicit perfectionē neq; imperfectionem. ¶ Et p̄ dici q; dicit perfectionem ad istum sensum id est non dicit imperfectionem. Similiter ista in rigore non debet concedi paternitas est infinita/nisi addat a parte p̄dicati realiter. Et causa est quia sc̄m scotum in p̄mo distinctione q̄nta de abstractu ultimato nichil potest p̄dicari formaliter nisi in primomodo dicēdi per se ideo si inueniatur ista p̄pō paternitas est infinita vel ista fillatio est infinita debet intelligi cum isto addito id est realiter vel idèice. ¶ Et est breuiter notandum pro declaratione distinctionis eoz que sunt in diuinis ad intra inter se: et eozum que sunt ad extra potest reperiri quinquplex distinctio. Unde essentia diuina distinguit a creatura essentialiter: p̄sone inter se distinguunt realit: attributa inter se distinguunt formaliter ⁊ ab ipsa eēntia formaliter: diffinitio et suum diffinitū distinguunt ex natura rei: et similiter partes diffinitiois a suo diffinito. vt si pater diffiniatur per hoc qd est generare filium: generare filiū et pater distinguunt ex natura rei. Distinctio vero rationis est solum per intellectū ⁊ isto mō cōcretū et abstractū distinguunt tñ distinctōe rationis: vt paternitas et pater. Et non capio hic paternitatem vt est constitutum patris quia sic distinguitur ex natura rei a patre: sed capio paternitatem vt est abstractū p̄ris ⁊ sic tñ distinguitur distinctōe rationis a patre. ⁊ hec ea

*pat. intas in dis. dicit
p̄p̄ones ad effiz. p̄ntu
in mō dicit imperfectiones*

*Non pro declaratione eoz
q; p̄nt in diuinis ad
p̄nt p̄nt p̄nt ⁊ eoz q;
p̄nt ad v̄x̄*

vide b̄n̄ cor a. i. q̄re

dem distinctio potest fieri de filiatione respectu filii.
 ¶ Nota scdm Bona. in pmo ex pre pluralitatis in diu-
 nis bn ponim⁹ ista qtuor noia. s. aietate/pluralitate/di-
 stinctoem et discretionem. Qm discretio psupponit distin-
 ctioem/z distinctio plalitate/z pluralitas aietate: r qz ali⁹
 a. ud. in genere. m. r f. dicit distinctioem suppositale/et in
 diuinis sut supposita ergo sut plura z distinctoem z di-
 scretione hntia Sed ista qtuor noia no ponimus in diui-
 nis scz diuersitate/multiplicitate/divisione et sepatioem
 Et ratio est: qz sepatio psupponit diuisione/et disio m⁹
 tiplicitate/et multiplicitas diuersitate: et qa diuersitas
 ponit nature distinctioem q nature distinctio no est in p-
 sonis: qz ibi non replunt ista qtuor noia. ¶ Et notandū
 pro declaratione dictoz qz in creaturis oia q distinguū-
 tur realit distinguunt eentialit/ no tm oia q distinguunt
 eentialit distinguunt realit: qa subiectū z sua ppria pas-
 sio distinguunt eentialit sed non realit: vt homo z risibi-
 le: sed in diuinis non oia q distinguuntur realit: distinguunt
 eentialiter: qz psonae in diuinis distinguunt inter se rea-
 lit: sed non distinguunt eentialit: tm bene sequit si perso-
 na vel essentia diuina ab aliquo distinguitur essentialit:
 qz realit: q distinctio tm eentialis non est inter diuina
 ¶ Quid q mo psonae in diuinis constituent per pprieta-
 tes relati as z quō in diuinis sut tm due pductōes alteri⁹
 et alteri⁹ rōtis z non eiusdē rōnis: qz pat non pt duos fi-
 lios generare/ neqz aliq psona pt filiu generare nisi pat
 neqz pat z filius pnt duos sps scōs spirare/ neqz alia p-
 sona pt spirare spm s. nisi pr et filius ¶ Hūc ultio vidē-
 dū est quō tres psonae sūt cā efficiens z pncipiū pducē-
 di creaturas. ¶ Pro eius declaratione est notandū se-
 cundū scotū in pma distinctioe scdi qstione pma qz in-
 stans est triplex scz nature/originis/et durationis: et lz
 in diuinis respē eoz q sūt ad itra nō assignet aliqd istas
 duratiois qz de⁹ nō mēsurat tpe: possum⁹ tm assignare in-
 b. lll.

ex pto pluralitatis po-
 nit ista qz aietate plu-
 ralis qz pnt

B Nota qz pto filii
 pto aliud apud a pto
 aliud aliud si pto pnt.
 clar in pto ad pto pnt
 pto pluralitatis

duo qz pto a sua ppria
 pnt pnt pnt distinguunt
 pnt a nō realit

quō p pnt pnt
 pnt pnt pnt

scot. in 2° di. 1^a

dinis ista duo instatia scz istas nature z istans originis
 vn^o in ordo pt in alio assignare: vn^o in vno instati nature
 pnt assignari istantia originis: z in vno instanti originis
 pnt assignari instatia nature suo mo: neqz est pcessus in
 infinitu in istis instantibusvt postea patebit. ¶ Un^o est
 sciendu q in pmo instanti nature dicit ee tota origina-
 tio in dinis in q instati pmo nature pnt poni tria instan-
 tia originis scz esse a se: et esse ab alio: et esse ab vtroqz.
 Un^o pat in eo instati originis q intelligit ee a se pus na-
 tura est beatus qz intelligat pducere filiu qd pbat sic. pr
 eo instanti q intelligit esse a se hz intellectu z volutate: et
 eentia sibi psente: qz pt ea clare videre z ea frui z p cons
 vere beatus: qz vt dictu est in pncipio hui^o tractat^o itelle-
 ctus et volutas cu possint hre duos actus scz opatiuus
 et pductiuu: actus opatiuus pus natura est qz act^o pro-
 ductiuus: et p pns pr pus natura intelligit ee beatus qz in-
 telligat pducere filiu. In scdo instanti originis pater i-
 telligitur habere actu pductiuu sui intellect^o z pducere
 notitia genita formalit ifinita: et dicit ista notitia gen-
 ta subsistens formalit ifinita qz eentia dina z itellcus ha-
 bes ea in rone intelligibilis (q dicunt memoria secunda)
 sut formalit ifinita. Un^o pat cu p actu pductiuu intelle-
 ctus pducit hac notitia genita formalit ifinita: co icat
 sibi oia eentialia z absoluta q sut in ipso pre: qz coicat si
 bi eentia sua z itellcu z volutate z omis pfectoes eentia-
 les: et sic habet scdm instans originis scz esse ab alio
 ¶ Et est sciendu q ista notitia genita dicit^o vbu et dicit^o
 filius: et lz filius et vbu ide sit realit et formalit: tn ista
 noia fili^o et verbu dicunt scdm alia z alia rone. vnde di-
 citur filius qa producit naturalit de substantia pris:
 et non solu est naturalit productus de substantia pris /
 sicut est filius in creaturis: sed est in eadem natura nu-
 mero cum producente. Et dicitur verbum quia produ-
 citur per actum intellectus et est notitia actualit gen-

Inr^o a vultus nms pnt
 haberi. z. vno s. opati^o z
 pductiu^o vno opati^o z
 fil^o n^o qz producti^o

quare filius de alia
 rone filii z alia de
 vbum

quare de vbum.

ta ab ipso gignente. Unde ad hoc q̄ sit x̄bbū duo requiruntur. Prīmū est q̄ sit notitiā actualit̄ genita et per hanc cōditionē remouent̄ in nobis spēs intelligibiles et habitus in intellectu nostro. Sc̄da cōditio est q̄ sit ab eod̄ gignente. vñ si deus produceret in intellectu sortis quandam notitiā de triangulo: talis notitiā non diceret̄ x̄bbū q̄a non est ab eodē intellectu tanq̄ eam gignēte. vñ sicut pater producit per memoriā secundā in d̄nis illā notitiā genitā que dicit̄ x̄bbū/ ita per memoriā nostrā possumus producere quandā notitiā genitā per actū n̄ri intellectus que p̄t dicit̄ x̄bbū. sed est magna d̄nā q̄ notitiā genita in diuinis est subsistens et formalit̄ ifinita: sed in nobis est finita et inherens. Unde filiatio dicit̄ p̄ductio-
nem per modū nature similit̄ in natura cū p̄ducente: sed
 uerbatio dicit̄ p̄ductionē per modū itellcūs similit̄ in natura cū p̄ducēte: addit̄ ḡbbatio sup̄ filiatiōnē vīcz p̄ductionē per modū siue p̄ actū itellcūs. Quā cū filius in isto instanti sc̄do originis in quo itelligit̄ h̄e p̄duct̄ h̄z itellcūtū et voluntatē et eēntiā. act̄ opatiuus est p̄or actu p̄ductiuo: ḡ p̄us est beatus q̄ itelligat̄ cū p̄re p̄ducere sp̄m sc̄m. Quā cū itellcūs in p̄re habeat iā sibi t̄minū adeq̄te productū: iā cū coicat̄ filio nō p̄t aliq̄d p̄ducere: sed q̄ voluntas in p̄re nō p̄ntelligit̄ h̄re t̄minū sibi adeq̄te productū anteq̄ itelligat̄ coicari filio: tūc voluntas eadem in p̄re et filio est p̄ncipiū p̄ducēdi amorē subsistentē formalit̄ infinitū qui dicit̄ sp̄s factus: sed q̄ ite llect̄ v̄t in p̄re habuit sibi t̄minū adeq̄te p̄ductū sc̄z filiū: et voluntas in p̄re et filio h̄z sibi t̄minū adeq̄te p̄ductū sc̄z sp̄m s̄ ḡ itellcūs et voluntas in sp̄u s̄. nō sūt p̄ncipiū p̄ducēdi aliā p̄sonā: sed tm̄ habebūt actū opatiuū circa eēntiā diuinā qui actus est eēntialis cois tribus p̄sonis In sc̄do instanti nature itellcūs diuus q̄ est cois trib̄ p̄sonis itelligit̄ aliq̄d extra se et p̄ talē itellectionē dicunt̄ ista obiecta sc̄daria h̄re eē cognitū siue eē itelligibile siue possi

ad hoc ut ad dicit̄ x̄bbū duo requirunt̄

qd̄ addit̄ x̄bbatio sup̄ filia
 t̄ioz

videt̄ fact̄ p̄or

*quod dicitur
esse possibile
et possibile*

bile tñ dñt ista eē: qz res dñ hñc eē cognitū qñ actualit̄
cognoscit̄ ab itellcū eā cognoscete z dñ hñc eē possibile
in qñtū est obiectū oipotētie tñ eē possibile p̄xigit eē co
gnitū z tñ volūtas dīna dñ eas velle fore vñ nō fore. vñ
res dicunt hñc eē possibile ab itellcū dīno z eē futuruz
a volūtatē dīna. Uñ itellcū dīnus bñ itelligit res simpl̄
ces z ppōes nccārias z ppōes cōtingētes sub ī dēmiatōe
one siue cōpositiōe an dēmiatōem dīne volūtat̄ s̄z nū-
q̄ itelligit ppōes cōtingētes q̄ ad alterā p̄tē dēdictōis
dēmiatē adhesiue nisi post dēmiatōem dīne volūtat̄
Uñ post dēmiatōem dīne volūtat̄ illa dītas relucet ī
eētia dīna. exēplū de ista an̄ p̄s erit z tñ itellcū dīni
n̄ itelligēdo eētia dīnā eā cognoscit z sic p̄z quō itel
lcū dīn̄ itelligit ppōes cōtingētes z in isto sc̄do instāti
nature p̄nt assignari tria istātia originis nō simpl̄ sed se
cundū qd sc̄z respectu talis itellectōis ad istū sēsūt cū
p̄r z fili^o z s. f. itelligūt futuz lapidē in actuali existētia :
p̄r eū lapidē itelligit a se: fili^o itelligit illū vt est ab alio
et sp̄s s. eū itelligit vt ē abytroqz z sic assignant̄ ista in-
stātia originis in sc̄do istāti nature: alit̄ tñ q̄ ī p̄mo istā
tī nature: qz in p̄mo istāti nature assignant̄ istātia origi-
nis sc̄z vt ipse p̄r est simpl̄ a se: z fili^o h̄z eē simpl̄ a p̄re
et sp̄s s. h̄z eē abytroqz: sed in sc̄do istāti nature assignā
tur ista tria instantia originis respectu itellectōis z vo
litionis p̄sonaz in ordine eoz que sūt ad eē. Et hīs dī-
ctis in hoc vltimo notabili elitic istas propositiones se
cundū mentē Scotti variis in diuersis locis

*quod dicitur
esse possibile
et possibile*

*p̄ma
ppō*

C P̄ma p̄positio. cālitās omnīū creaturāū in q̄cun
qz esse tam in esse cognitō q̄ in esse realis existētie de
pendet a tribus p̄sonis necessario: et non itelligo ne
cessario ita qz tres persone necessario causant cum cau
sent mere libere et contingenter / sed itelligo necessario
id est necessitate consequētie id est s̄yna causat: alie due
necessario concausabunt.

12
71
¶ **Secunda propositio.** Sistēdo in primo instanti natu-
re in quo p̄intelligit̄ tota illa originatio in diuinis. res
neqz sūt cābiles neqz sūt non causabiles: tenēdo li non
infinite ⁊ non mere negatiue: qz si li non teneat mere ne-
gatiue ista est vera res in p̄mo instanti nature sūt nō cā-
biles: qz non sūt cābiles ¶ Et si instet̄ p̄ istā ppōem pro-
bando q̄ hec est̄ res in p̄mo instanti nature sunt non
cābiles tenēdo li non infinite: qz sequit̄ res in p̄mo istā-
ti nature non sunt causabiles: ergo res in p̄mo instanti
nature sūt non cābiles: per quandā regulā Aris. in sc̄do
periar. A negatia de p̄dicato finito ad affirmatiua: de
p̄dicato infinito est p̄na bona: s; hic arguit̄ h̄mōi. ergo.
¶ **Resisio** q̄ dicta regula Aris. debz limita ri cū plurib⁹
cōditōnibus quaz due deficiunt scz q̄ arguat̄ cū cōstā-
tia subiecti. sc̄da est q̄ ppō sit de simplici subiecto: sed
iste due cōditōes deficiunt vt ptz intuenti.

¶ **Tertia ppō.** Illa ppō Augus. scz filius p̄ducit̄ de oi-
bus h̄is que sunt in intellectu patris: ⁊ cū in illo instā-
ti quo filius intelligit̄ p̄duci: res sc̄darie adhuc nō sūt
in intellectu patris: ergo fili⁹ non intelligit̄ p̄duci de ob-
iectis sc̄daris existentibus in intellectu p̄ris cū obiecta
sc̄daria in intellectu p̄ris eo instanti quo p̄ducit̄ fili⁹ nō
intelligebantur producibilia.

¶ **Quarta ppō.** Res ab eterno. i. in sc̄do instanti nature
siue non ex t̄pe habuerūt eē cognitū: non t̄n eē formale
q̄dditatiū neqz esse realis existentie que ppō est dīcē
p̄ thomistas ⁊ p̄ Henricū de gandauo et Franciscū de
maroes qui dicunt q̄ res ab eterno habuerunt eē q̄ddi-
tatiū quod falsū est: qz cū esse q̄dditatiū nō distigua-
tur realit̄ ab esse realis existentie: sequer̄ si res ab et-
no haberent esse quidditatiū: ergo esse realis existen-
tie: quod non est verum et contra fidem catholicam.

¶ **Quinta propositio.** Esse actualis existentie est morus
Intrīsecus creaturarum/ esse t̄n actualis existentie est

sc̄da
ppō

tria
pro.

q̄ta
pro.

*male intelligitur
27 modus est in
videtur qz ista est
qui
ppō
quod est
27 de existente
qz 27 eum ex
dit de p̄sentia
alē a deo p̄fōali
de m̄iali dicit ipoz
27oz*

p̄dicatū q̄dditatū ipsius dei. ¶ Et si dicat q̄ secūdū multos doctores qui dicūt q̄ esse existentie est accidēs in creaturis: ergo nō est motus intrinsecus eius. ¶ Itē sio q̄ non debz capi accūs ad hoc q̄ illud dictū sit verū vt accipit p̄mo topicōz et in porphirio p̄ eo q̄ adest et abest p̄ter subiecti corruptōem: sed p̄t capi ibi accidēs vt accipit in elenchis in fallacia accidentis p̄ eo q̄d est extraneū. i. q̄d nō est de q̄dditate et sic cōcedo q̄ eē actu alis existētie ē accūs creature qz nō ē de ei⁹ q̄dditate

sex. ¶ Sexta ppō. q̄uis noua relatiō realis sit in creatura non est tñ necessariū ponere aliquā relatiōem in deo nō uā tminantē illā relatiōem nouā realē creature

sep. ¶ Septima ppositio. Si aliqua relatiō rōnis ponit in deo noua: est ab intellectu creato compante creaturam ad deum creatantem quam ante non creauerat

octa ¶ Octaua ppositio. Nulla relatiō noua p̄t poni in deo respectu itellectus sui de nouo se ad creaturā p̄pantis

non. ¶ Nonā ppositio. Dis compatio quā p̄t facere intellect⁹ diuin⁹ resp̄cū creaturaz de nouo creatarū ē ab etno. Vñ q̄q̄o de⁹ vult abetno vlt volūtate antiq̄ nō mutata vt ab eterno vult añ xpm fore licet non pro etno

deci ¶ Decia ppō. nō solū itelcūs diuin⁹ p̄t cāre illā relatiōem rōis (ad creaturā) quā dixi etnā: s; volūtās dīna p̄t cāre rōis causare ¶ Undecia pp. iste idee q̄s uoco etia

pro. rōis dicūt cāri hōcmō: cū enī itelcūs diuin⁹ in sc̄do instāt nature intelligit extra eētā dīnā: res p̄ talē itellectiōem hāt eē cognitū siue possibile vt dictū ē: et cū itellect⁹ diuin⁹ intelligit se illas res itelligere q̄st p̄ quādā reflexiōem: dī itellect⁹ diuin⁹ h̄re tales ideas. i. similitudines illarū rez possibileū p̄ducti añq̄ p̄ducant ¶ Et si dicat sc̄bz Au. i. li. de tri. idee i m̄te dīna sūt vita creatrix: et allegat illō Jo. p̄mo. q̄d sc̄m ē: i ipso vita erat: ergo ille idee sūt de⁹ et p̄ p̄ns nō etia rōis. Et sc̄dm Au. idee in m̄te dīna sūt adorāde: ergo deus et per p̄ns nō sūt etia rōis. Itē

*2 m̄ esse bōtis off
de q̄dditate rei q̄d
ca. 2. m̄ 205*

*Non q̄m p̄d̄t p̄
In deo*

sio q̄ idea in mēte diuina p̄t capi dupl̄r. vno inō resp̄cū
 ipsi^o t̄mini a q̄ ideantis ⁊ sic dico q̄ ipse it̄llct̄s diuin^o
 ⁊ et̄ it̄llct̄io ē de^o ⁊ v̄ita creatrix ⁊ adorāda. alio modo
 p̄nt capi idee resp̄cū t̄minoy ad q̄s. i. resp̄cū rex̄ ideata
 rū ⁊ sic sūt entia rōis ⁊ nō sūt adorāde nez sūt de^o Et si
 arguat^r 3. Quicquid est in deo est deus: sed idee ponūt
 eē in mente diuina: ergo idee sunt deus. Responso. Li
 cet quicquid est in deo formaliter est deus: nō tamē quicquid
 deus h̄z dicit̄ eē deus. Unde idee respectu rerum ideata
 rum dicuntur esse in deo obiectiue siue terminatiue: q̄
 possunt terminare actum diuini intellectus / non tamen
dicuntur esse in deo formaliter sicut attributa et p̄fecti
ones simpliciter et relationes originis que sunt forma
liter in deo. Et notandū q̄ licet esse creatoris ⁊ redē
 ptoris non isint deo ab eterno sed ex tempore: tamē ap̄ri
 tudines istoy sicut est esse creatiuū et redemptiuū isūt
 deo ab eterno idest in secundo instanti nature ⁊ per p̄se
 quens ante omne tempus: ergo non ex t̄p̄e. Vñ iste p̄se
 q̄ntie non valent creatiuū non dicit̄ de deo in p̄mo istā
 ti nature: ergo non dicit̄ de deo. S̄l̄r filius nō est i p̄mo
 signo originis: ergo filius non est in oibus istis videtur
 argui ab inferiori ad sup̄ius negatiue: vel ad sc̄dm qd ad
 si p̄l̄r. Vñ ista p̄na nō valet fili^o nō ē a se: ergo non est
 Et si dicat q̄ de^o ē a nullo cū sit p̄ma cā: ergo fili^o cū sit
 de^o a nullo est: ergo nez a p̄fe. R̄s̄sio dico q̄ de^o ē a nul
 lo. i. a nō aliq̄ tāq̄ a p̄ncipio cātiuo: bene tñ aliq̄d est q̄
 est de^o est ab aliquo tanq̄ a p̄ncipio p̄ductio vt filius a
 p̄fe ⁊ sp̄s s. ab vtroq̄. Ista tñ apud sc̄os doctores nō cō
 cedit: fili^o ē a nullo: cū sit de s̄ba p̄ris
 Quoddecia pp̄o vlt̄ia ē ista. creature in q̄cūq̄ eē sūt
 a trib^o p̄sonis nō tñ a trib^o inq̄tū tres sūt: s̄z a trib^o inq̄
 tum habent vnum p̄ncipiu p̄ductiuū siue cātiuu p̄ba
 tur p̄ Au. in p̄mo de tri. q̄ ita p̄r ⁊ fili^o ⁊ sp̄s s. sūt vnu p̄n
 cipiu creaturay sic p̄r ⁊ fili^o sūt vnu p̄ncipiu resp̄cū s. s.

in ista arḡtione

duo pro. q̄m natura s̄m adu p̄m abiq̄ p̄sonis

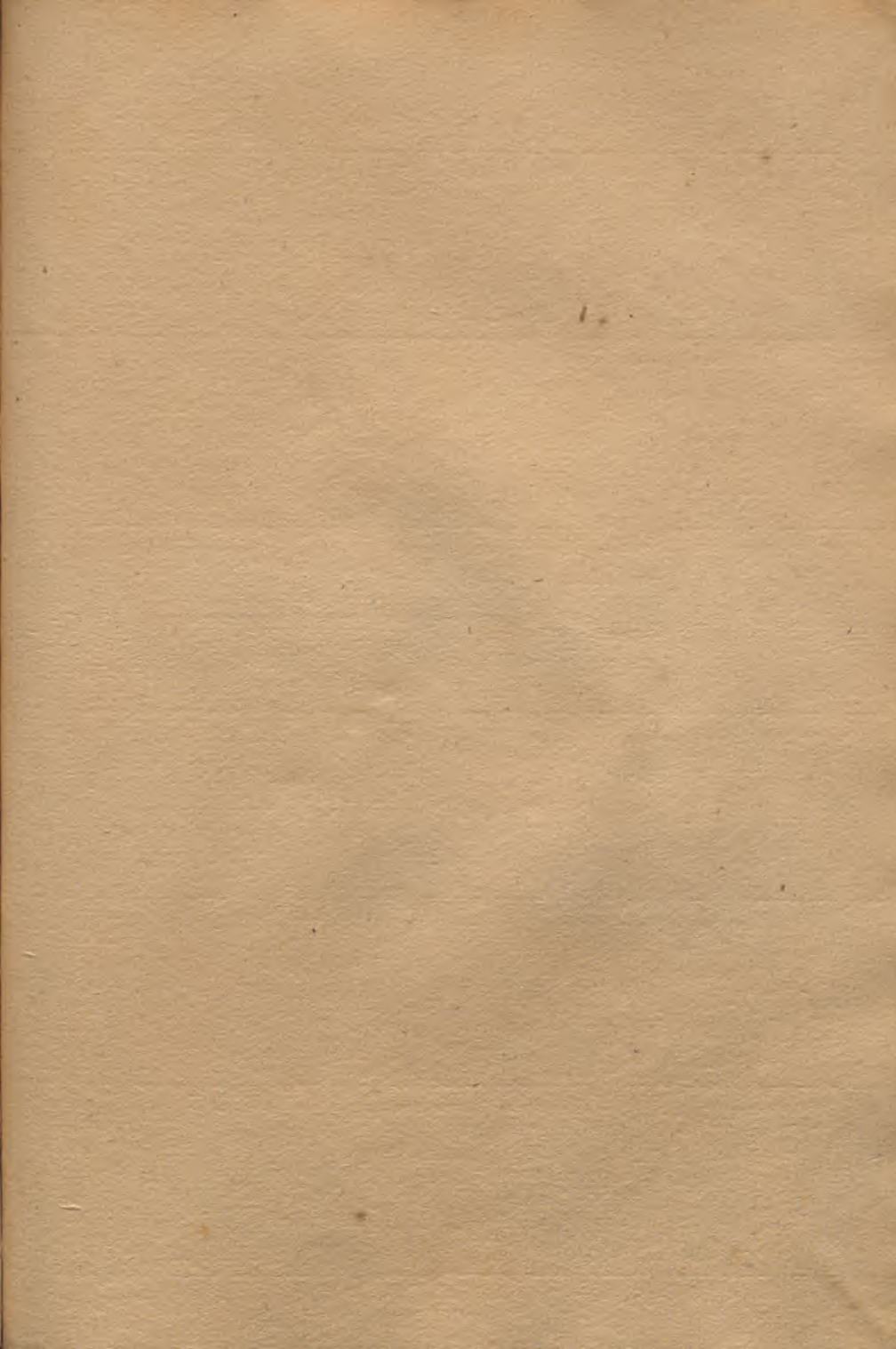
Sed pater et filius spirant spiritum sanctum in quantum
vnus spirator et in quantum habent vnum principium spirandi
se et voluntatem: ergo sic pater et filius et spiritus sanctus
in quantum habent vnum principium causatiuum respectu crea-
tura- rum. Un- pat- et filius et sp- s- sc- s- dicuntur tres crea- tes ad
lectiue: sed non tres creatores/ ita pater et fili- dicitur
duo spirantes adiectiue s- n- duo spiratores respec- sp- s-
Ex his patet quomodo persone in diuinis sunt tantus
tres: et quomodo pater est principium producendi fili-
um. Et pater et filius principium producendi spiritus
sanctum: ac per hoc dicitur ab August. in primo de trini-
tate q- pater est principium deitatis in diuinis. Patet
etiam quomodo causalitas creaturarum in quocunq-
esse est a tribus psonis: n- in quantum sunt tres ita q- li in quantum
teneatur reduplicatiue: sed a tribus psonis in quantum sunt
vnu in e- n- tia et intellectu et voluntate cui vnitati in e- n-
tia et trinitati in personis ab omni creatura sit sempit-
na gloria nunc et in perpetuum Amen

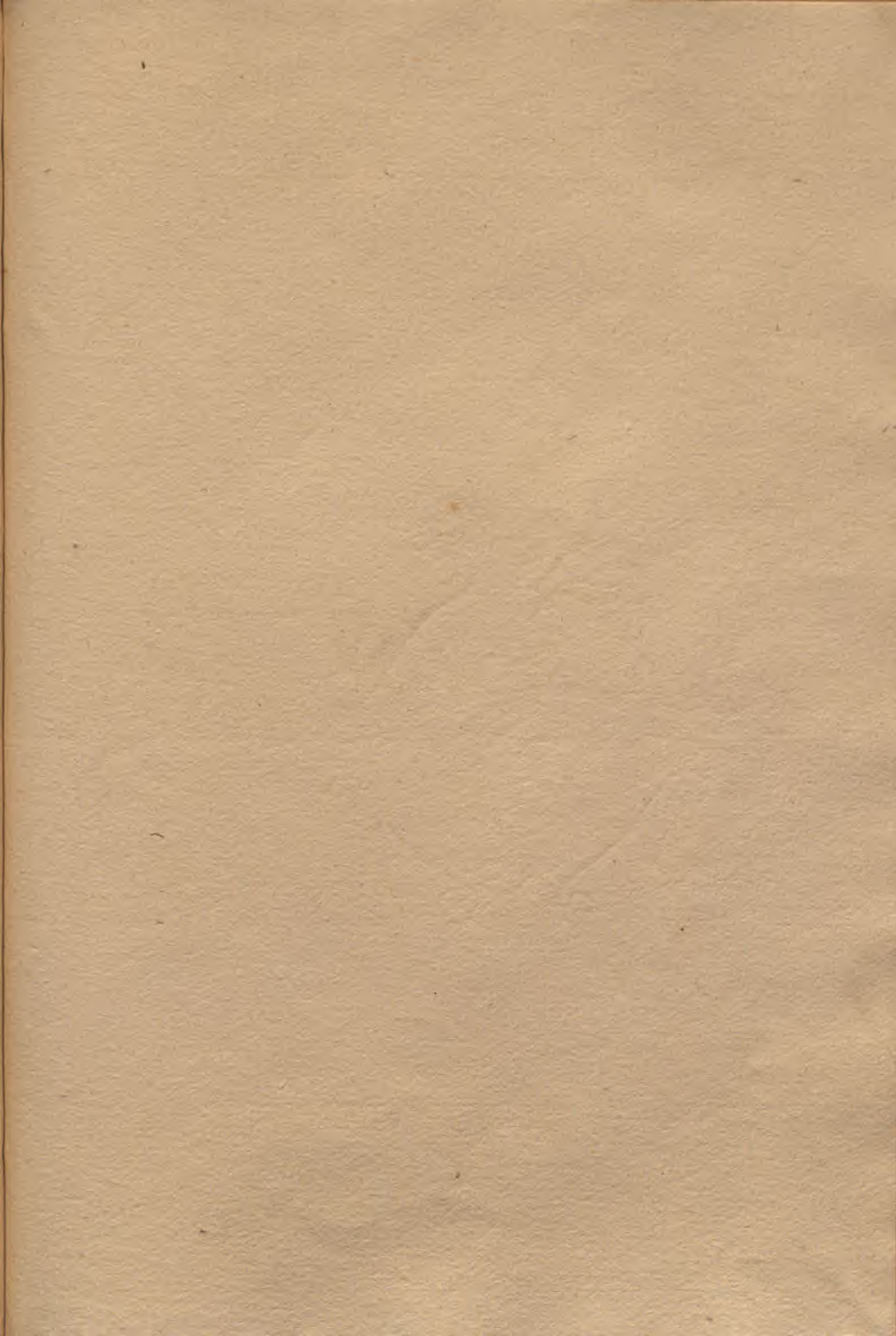
DESIRATVS

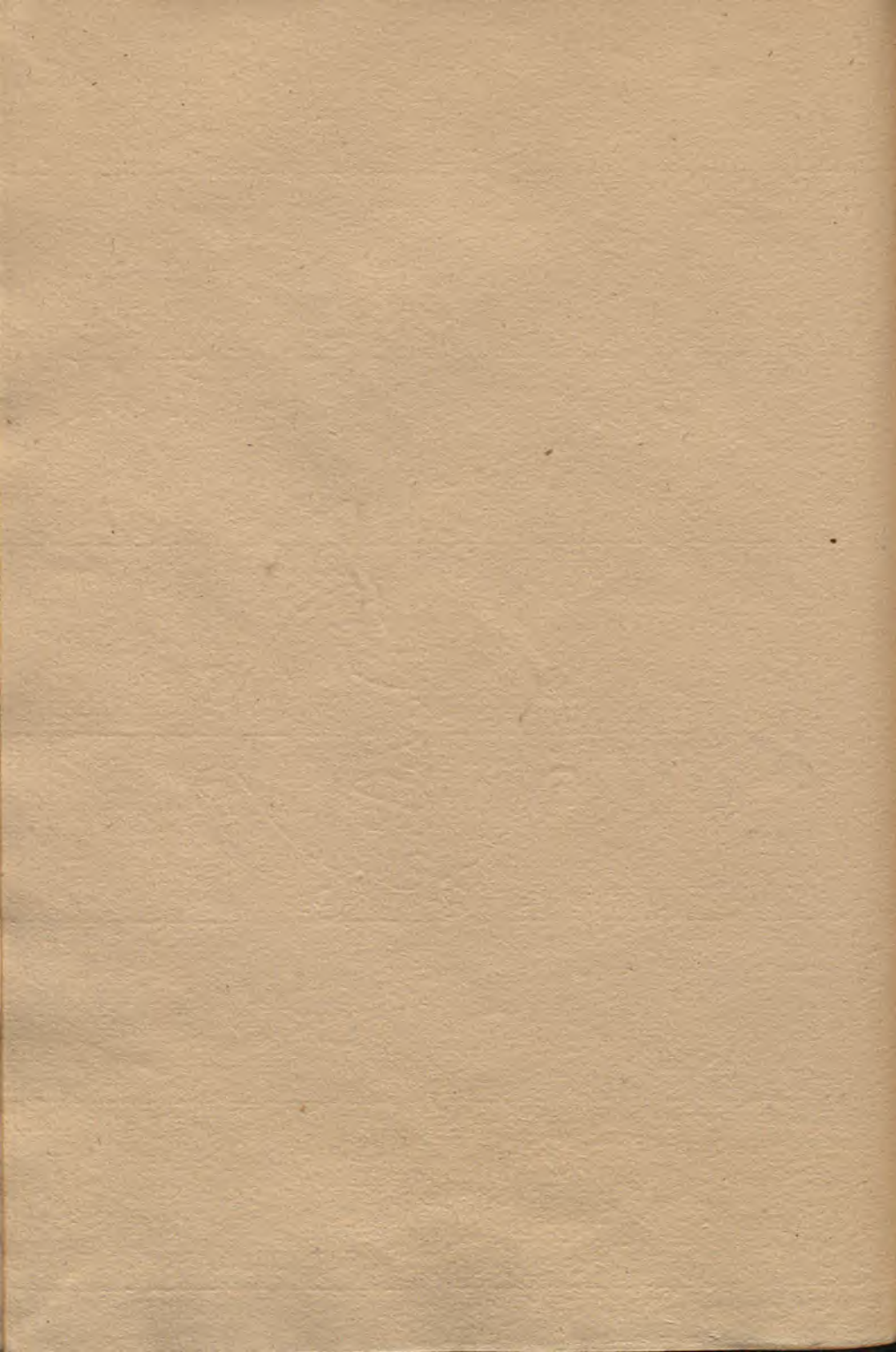
Feliciter explicit tractatus de productionibus p-
sonarum in diuinis secundum mentem Scoti editus p-
magistrum Jacobum lupi theologie bachalarium

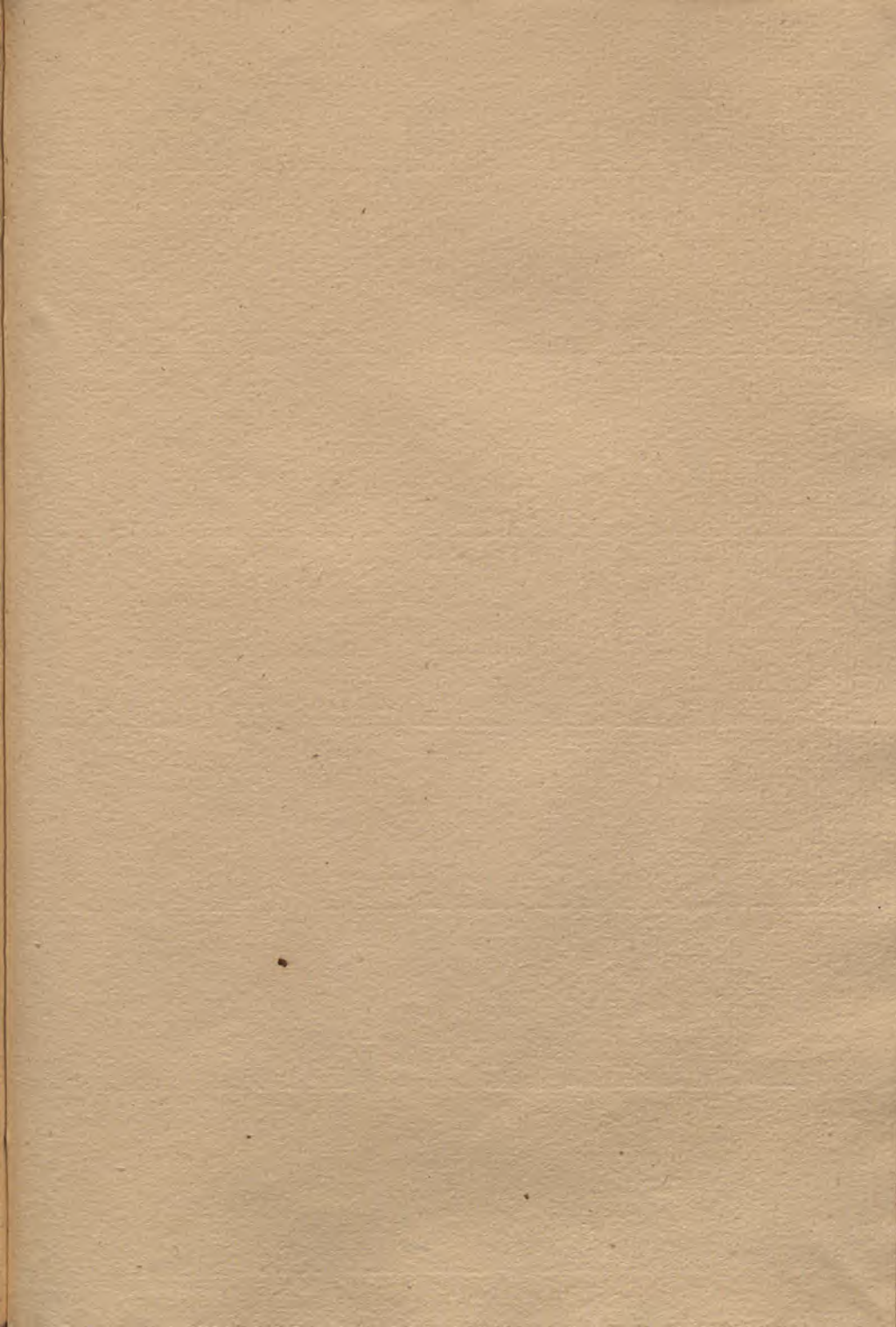
Junc
516

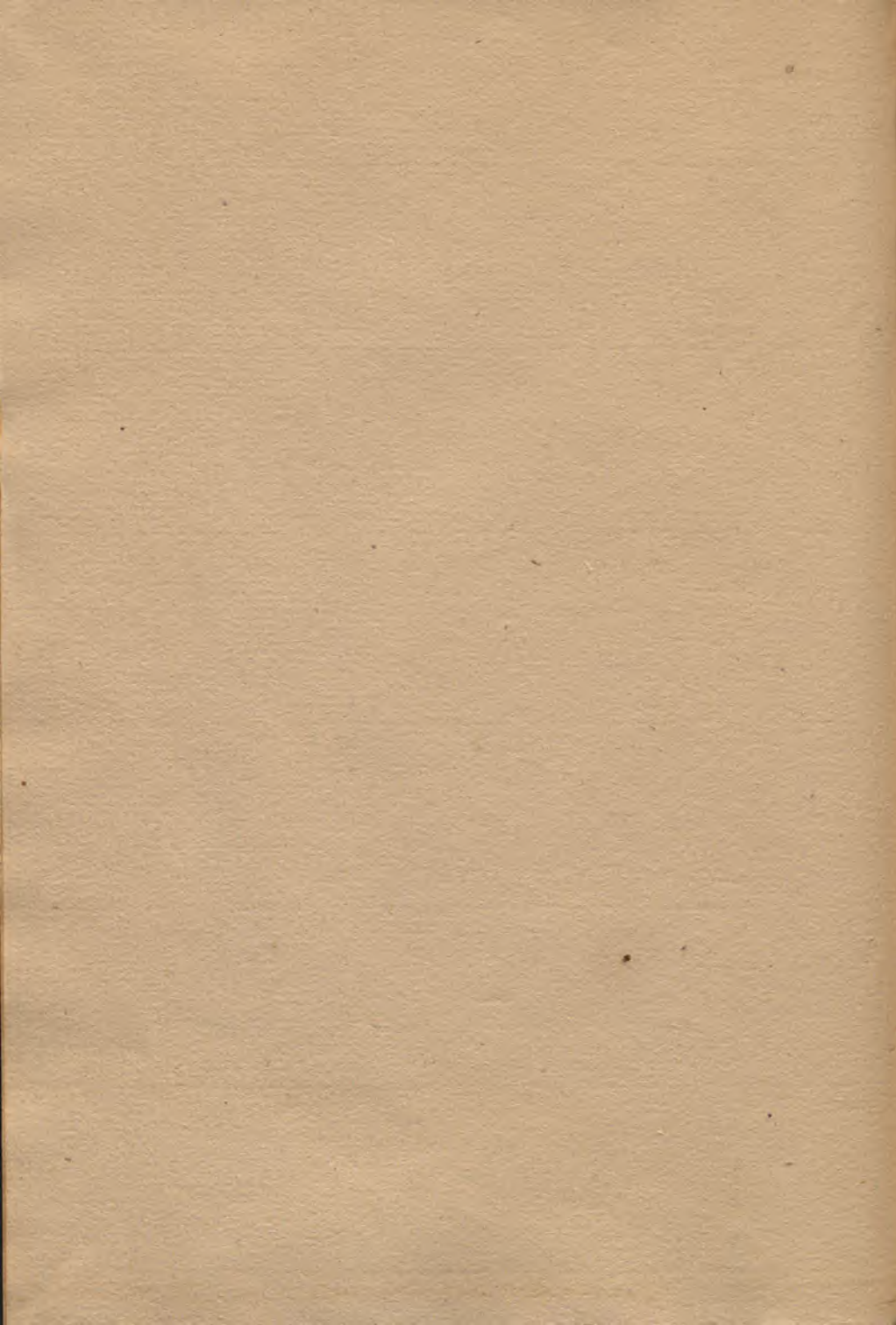

Falta a fl. 4 (a')

